

עין משפט
נר מצוה

פ א מ"י פ"יב מ"ב
ג"ל ו' ו' ו' ו' ו'
פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב
פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב
פ א מ"י פ"יב מ"ב
ג"ל ו' ו' ו' ו' ו'
פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב
פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב
פ א מ"י פ"יב מ"ב
ג"ל ו' ו' ו' ו' ו'
פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב
פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב פ"ב

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

הגוזל ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

יֵאָמֵר הָרִי הֵן בּוֹ, וְאִם
דְּאִקּוֹר לְתֵרוֹס אֵלֶּה מִן
י לְמִיתִי סִפּוֹל וְאִם אֲמַר
אֵיירִי שְׁמוֹת לְתֵרוֹס שֶׁלֹּא

אין לו אלא שכרו ויאות אמר אציל את שלך ואתה נתון לי דמי שלי חייב ליתן לו בשטף נחל חמורו וחמור חבירו שלו יפה מנה ושל חבירו מאתים והניה זה את שלו והציל את של חבירו אין לו אלא שכרו ויאות אמר לו אני אציל את שלך ואתה נתון לי את שלי חייב ליתן לו: **גמ'** ואמאי לימא ליה מהפקידא קא זכנא מי לא תניא דהרי שהיה מעון כדו יין וכדי שמן וראה שהן משתברות לא יאמר הרי זה תרומה ומעשר על פירות שיש לי בתוך ביתי ואם אמר לא אמר כלום ירמיה כשעקל בית הכר כרוך עליה **ה"ל** יכשעקל בית הכר כרוך עליה ואם אמר לא אמר כלום והתניא מי שבא בדרך ומעות בידו ואנס כנגדו לא יאמר הרי פירות שיש לי בתוך ביתי מחוללים על מעות הללו ואם אמר דבריו קיימן כחל באי עסקין בשיכול להציל אי בשיכול להציל לכתחלה אמאי לא יאמר בשיכול להציל על ידי הדחק **ו** וכל היכא דאיכא הפסידא לכתחלה לא יאמר והתניא הרי שהיו לו עשר כביות של מבל וטמא וראה אחת מהן שנשברה או שנתגלתה ואומר הרי היא תרומת מעשר על תשע כברותיה ובשמן לא יעשה כן מפני הפסד כהן א"ר ירמיה כשעקל בית הכר כרוך עליה כשלמא שנשברה חזיא אלא נתגלתה למאי חזיא וכ"ת חזיא לזילוף והתניא **ג**מים שנתגלו הרי זה לא ישפכם ברשות הרבים ולא יגבל בהן את המיט ולא ירבע בהן את הבית ולא יסקה מהם את בהמתו ולא כבהמת חבירו דעבר לה במסגנת כר' נחמיה **ד**תניא **ה**מסגנת יש בה משום גילוי אמר רבני אמימי אימתי בזמן שהתחתונה מגולה אבל בזמן שהתחתונה מכוסה אף על פי שהעליונה מגולה אין בה משום גילוי לפי שארס של נחש דומה לספוג וצף ועומד בכמקומו לאו איתמר עלה א"ר סימון אריב"ל לא שנו אלא שלא טרקו אבל טרקו אסור היתם גמי אפשר דמנח מידי אפומא דכחיתא ויזנימי ורבי תמיה **ו**מטמא מטמא מי

[illegible]

א דתניא חבית של יין של תרומה ש

וְיִשְׂכַּר פְּעוּלָהּ: גַּב' וְלִימָה לִי
יֵה הוֹלֵךְ כּוֹלֵל לְחִיבּוּד וְהִרְיֵי מִנְחֵל
שָׁכְרוּ כִּלְיָה דְבַשׁ לִישְׁקוֹל וּגְבִי חֲמוּר
יֵלָה הוּא: מִשְׁתַּכְּרָדוֹ. וְהִכֵּל נִשְׁפָּךְ
יִצְחָד: לֹא אָמַר כִּלּוֹס. אֲלֵמָה כִּיֹּן
לְחִיבּוּד אֵל לִים צִהוּ וְכִיָּה וְהַפְחִירָה

הוא: **כְּדָמָר ר' ירמיה**. לקמן:
נעקל. דרובשא כרוך עליה חבית
בדש קשורה בעקל ולא יספך
הכל אלא מנטק מעט מעט וליכא
ההקצר: **ברי פירות**. שט משרשי
שיש לי בתוך ביתי מחוללין בו:
(ג) **וכל ביכא דליכא**. קתא דמסד וליכא
ליכוד לגמרי כי הכא דמוקמא לה
שיכולת להכריז ע"י דהקא ושמה ילי:
לכספתה לא יאמר. בתמיה: הרי
לנו: **עשר חביות של ענב**.
ההסבול תרומת משרש הוא טמא
מותרות משרש דרייה לא חזיא לטבא
לגשמייה אלא לנף ולקמיה מוקי לה
ביין חדש דלא חזי כולי האי לנף דלא
אלאליה ריחא ופסידא פורתא הוא
(ד) **הוא** (כמו לו שכולל להכליל על ידי
ההקדש: **ה"ג אומר ברי ביא תרומה**
על פסע חביתיו (ה) **שמן**.
משרש

[illegible]

והוא כצורה והיין מסתמן מאליו:
 שם זה משום גילוי. לרץ לכסות
 ההעליון כדי שלא יסתה בו נחש ואף
 פעל פי שהיין מסתמן והולך חיישין
 מסתמא יעבור האדם עם היין לתוך
 הכלי וכ"ש כשהתחמון מגולה: שלא
 עטרו. בשלא עירבו אדם וכגון הך

המסכנת שאין איש נוגע בה: אבל
 שרדקו אסור. והכל בזה חזית כי
 המערה ושדי ליה מחזית לחסנת
 ומעורק ומחבולל הארס עם היין
 ויואל דרך המסכנת לכלי: דמנה
 מידי. בגד זה שולי כברה על פי
 חזית ופסי ליה ומסגנו בנחת. שפי
 גשון שופן כמו המסופה (לתמר)
 (לחבירו) כבא מניעא (דף ס. ע"ש)
 רודי": ורבי נחמיה. ואי היא
 די' חזית רבי נחמיה היא: א"ל פתמיין
 חל הטמא על הטמא: חל בטל
 שפאי. הקילו משום דרוב עמי הארץ
 ממעשרין כלן וכבר נתעשר: שופין
 מלובן כסלע ומולטין מלובן כסחים.
 לפניהם אם ימאזן יין חול לוב כסלע
 וקחא אבל גלף יקח אפי' ביוקק הלוב
 בשחים סלעים דהנאה ימירא היא:
 סקלס. לשמותן והרי היא טמאה:

ומאת בית שמאי אומרים
תשפך

מסורת הש"ס

(א) ע"ז ל: (תוספתא
פרומות פ"ו,) (ב) מוכה נ.
(וע' ב"ב לז: מ"ט שם).
(ג) (ל"ל ושפ"ו) (ד) פסחים
כ: (ה) שם לז: וע"ש חולין
נז: (ו) פ"א ל"ג, (ז) שבת
יג:.

הנהגות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] גמ' חין לו חלל שברו.
 עין לעיל דף נח ע"א תוס'
 ד"ה אי גמי וכו' בסוף
 הדבור מה שכתבו בזה:

לְעוֹי רַעֲשִׁי

רדיו"ר [רדיו"ר].
להפריד בין משמרים.